

Arrest

nr. 226 790 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TUNCER
Dampoortstraat 20
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag visum gezinshereniging in.

1.2. Op 10 april 2019 wordt de afgifte van voormeld visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 15.10.2018 werd via de Belgische diplomatieke post in Istanbul een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van B. A. (..), geboren op 04.06.1985, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, Y. E. (..), geboren op 11.12.1979, van Belgische nationaliteit, te vervoeegen; Ter staving van deze aanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen op 30.08.2018 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratie dossier de volgende elementen gebleken zijn:

- Mevrouw is 6 jaar ouder dan haar huidige echtgenoot;

- Voor mevrouw is het reeds haar derde huwelijk. Voor de visumaanvrager betreft het zijn eerste huwelijk;

- Op het Belgische consulaat in Istanbul werd op 23.11.2018 een interview afgenomen van de huidige echtgenoot. Hieruit zijn de volgende elementen gebleken:

- o Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben in de zomer van 2016 in het hotel waar mijnheer aan de receptie werkte. Mevrouw was daar een tiental dagen op vakantie met een vriendin,

- o Mijnheer kent zijn eigen huwelijksdatum niet. Hij houdt het op 'juli 2018', hoewel het 30 augustus 2018 is.

- o Van de kant van mevrouw was slechts haar dochter H. (..) aanwezig. De andere familieleden konden niet komen.

- o Er heeft geen huwelijksfeest plaatsgevonden. Volgens mijnheer zal het feest in België plaatsvinden. Er was daarentegen wel een huwelijksreis van 3 dagen, naar Antalya.

- Op datum van 05.11.2018 werd ook mevrouw geïnterviewd, door de cel schijnhuwelijken van de stad Gent. Op 28.03.2019 werd zij nogmaals verhoord, ditmaal door de politie. Hieruit zijn de volgende elementen gebleken:

- o In het interview stelt ze dat ze elkaar in juli 2016 hebben leren kennen, terwijl ze bij het verhoor verklaart dat ze elkaar in juli 2017 voor het eerst zagen;

- o Mevrouw ontmoette mijnheer sinds juli 2016 (2017??) slechts driemaal, namelijk in april 2017 (volgens het verhoor februari 2018) voor 4 dagen, op 15.08.2018 (volgens het verhoor in juli 2018) voor 10 dagen en tenslotte voor hun huwelijk op 30.08.2018 (volgens het verhoor op 31.08.2018) en dit in totaal voor een periode van een 15-tal dagen.

- o Ze hebben geen verlofings- noch huwelijksfeest gehouden en er werden evenmin trouwringen uitgewisseld. Mevrouw verklaart dat er geen huwelijksreis was, terwijl mijnheer stelt dat ze drie dagen naar Antalya gegaan zijn.

- o Mevrouw stelt dat mijnheer haar vriendin Y. (..) nog nooit ontmoet heeft, terwijl zij met deze vriendin samen op reis was toen zij elkaar leerden kennen in het hotel waar mijnheer werkte,

- o Mijnheer kwam nog niet eerder naar België en ontmoette nog bijna niemand van haar familie,

- o Er wordt geen enkele foto of ander bewijsstuk van de zogenaamde relatie voorgelegd. Mevrouw heeft geen fotoalbum, geen foto's op haar gsm en geen foto's op haar facebook-profiel.

- o De getuigen van het huwelijk zouden enkel familieleden van mijnheer in Turkije geweest zijn.

- o In het verhoor zegt mevrouw dat ze allebei spraken over trouwen, terwijl ze in het interview stelt dat hij haar verrast heeft in augustus 2018 met het voorstel om te trouwen. In haar verhoor stelt ze dan weer dat ze in juni 2018 speciaal naar Turkije zou zijn gereisd om er met hem te gaan trouwen,

- o Wanneer de cel schijnhuwelijken bij mevrouw informeert over haar tweede echtgenoot, kan ze zich zijn naam niet herinneren. Ze voegt eraan toe dat ze meteen doorhad dat dat huwelijk enkel voor de papieren was.

Op basis van de hogervermelde elementen verleende het parket van de Procureur des Konings op datum van 08.04.2019 een negatief advies wat betreft de erkenning van de Turkse huwelijksakte en stelt dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Motivatie:

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting vraagt de advocaat van verzoekende partij om uitstel met een viertal maanden van de behandeling van onderhavige zaak omdat zij blijkens stuk 15, neergelegd ter terechtzitting, op 26 juni 2019 een verzoekschrift heeft ingediend bij de familierechtbank van Gent ten einde de erkenning van haar buitenlandse huwelijksakte te bekomen. Momenteel wacht de verzoekende partij op fixatie van de zaak. De advocaat van verzoekende partij stelt dat dit samenhangt met de huidige bestreden beslissing.

2.2. De Raad oordeelt dat het aangehaalde argument geen reden is tot uitstel. Vooreerst wijst de Raad erop dat de zaak waarvan de advocaat van verzoekende partij melding maakt pas werd ingesteld op 26 juni 2019 en aldus een gegeven betreft dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Er blijkt voorts ook niet dat de procedure waarnaar de advocaat van verzoekende partij verwijst schorsende werking heeft waardoor dat de thans bestreden beslissing in afwachting geen rechtsgevolgen zou kunnen sorteren. Het ter terechtzitting neergelegde stuk betreft aldus een niet dienstig stuk in onderhavige procedure.

Bovendien – zoals ook blijkt uit de bespreking van de middelen – kan de verzoekende partij, indien haar buitenlandse huwelijksakte alsnog erkend wordt in België, steeds op grond hiervan een nieuwe aanvraag indienen.

2.3. De Raad oordeelt dat er in casu geen reden is om uitstel te verlenen. Het verzoek daartoe wordt niet ingewilligd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"B.1. Eerste middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging - manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41414, RvS 14 februari 20006, nt. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is gesteund op volgende motivatie, nl. verzoeker toegang tot het Belgisch grondgebied wordt geweigerd enkel en alleen omdat er sprake zou zijn van een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Verzoeker betwist deze argumentatie en stelt dat hij wel degelijk een duurzaam levensgemeenschap met zijn echtgenote Mevrouw Y. E. (..) in België wil opbouwen.

Ten bewijze hiervan verwijst verzoeker naar de intense contacten tussen de echtgenoten via sociale media, de verschillende afreizen van zijn echtgenote naar Turkije in de laatste 24 maanden, de foto's van het samenleven in Turkije van partijen, enz.

De verwerende partij laat in de bestreden beslissing uitschijnen dat de partijen de "Turkse huwelijks tradities" niet zouden hebben nageleefd en bestempelt dit huwelijk als zijnde een schijnhuwelijk. Niets is minder waar. Zo hebben de partijen wel degelijk hun huwelijk laten zegenen door hun ouders en door een Imam. Het is wel zo dat mevrouw niet heeft aangedrongen op een huwelijksfeest gezien dit voor haar niet de eerste huwelijk is en gezien zij al drie kinderen heeft. Dit werd evenzeer aanvaard door verzoeker ondanks dit zijn eerste huwelijk is omwille de volwassen leeftijd en de maturiteit van de verzoeker. Volgens de Turkse tradities is het helemaal niet uitzonderlijk dat een man van een leeftijd van 34 jaar en een zelfstandig leventje leidt zonder inmenging van de familie huwt zonder een al te uitgebreide huwelijksfeest te organiseren. Integendeel, het is zelfs de norm dat in zulke gelegenheden geen huwelijksfeest wordt georganiseerd. Des te meer deze man verliefd werd op een oudere en gescheiden vrouw.

Onterecht verwijst verweerder naar de leeftijd van de vrouw die 6 jaar ouder is dan verzoeker om dit als argument te gebruiken voor zijn weigering visum. Ook huwen met een oudere dame is een eeuwenoude Turkse traditie dat vandaag de dag nog steeds wordt toegepast en is helemaal niet uitzonderlijk.

Dat de beide partijen de oprechte intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap in het Rijk te stichten.

Dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote Mevrouw Y. E. (..) volgens de Turkse gebruiken werd afgesloten.

Dat de beide echtgenoten geruime tijd een hechte band hebben.

Dat verzoeker een hechte band met de kinderen van zijn echtgenote heeft.

Dat de intentie van verzoeker en zijn echtgenote erop gericht is om een gezinscel in België te stichten.

Dat de echtgenote van verzoeker in het verleden tegenslag heeft gehad bij haar huwelijken en dat dit niet tegen haar mag worden gebruikt. Dat huidig huwelijk het 1ste huwelijk van verzoeker en het derde huwelijk voor zijn echtgenote is, dient geen beoordelingscriterium voor de verwerende partij te zijn om het huwelijk niet te erkennen en de nodige rechtsgevolgen in het Rijk te verlenen.

Dat verzoeker en zijn echtgenote Y. E. (..) van goed gedrag en zeden zijn en nooit in aanraking is gekomen met het gerecht (zie stuk 7 - verzoeker).

Dat een leeftijdsverschil van zes jaar tussen de echtgenoten niet onoverkomelijk is en dat zelfs binnen de Belgische samenleving huwelijk tussen echtgenoten met een groot leeftijdsverschil wordt afgesloten.

Dat de huidige samenwoning van partijen - ondanks de verblijfsrechterlijke problemen - ten overvloede aantonen dat verzoeker een gezin willen stichten in het Rijk.

De rechten van verdediging van verzoeker zijn dermate geschaad indien de vermelding en overschrijving van het huwelijk afgesloten te Aksehir (Turkije) op 30/8/2018 in België niet zal worden

aanvaard en geen recht op een visum tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40 ter Vreemdelingenwet zal verlenen.

Dat de aanvaarding van voormelde Turkse authentieke akte geenzins in strijd is met de regels van de openbare orde (art. 21 WIPR).

Verzoekers leggen Ued een kopij van dit huwelijksakte met apostille voor, alsook een gelegaliseerde vertaling ervan (zie stuk 9 - verzoeker).

In de gegeven omstandigheden is het duidelijk dat het bewijs niet geleverd wordt dat verzoeker en zijn echtgenote Y. E. (...) de instelling van het huwelijk misbruikt hebben en louter en alleen aangewend hebben om tegemoet te komen aan de verblijfsproblematiek van verzoeker.

De weigeringsbeslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker weerlegt deze argumentatie als volgt:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing steunt op het negatief advies van het Procureur des Konings te Gent gezien er mogelijke aanwijzingen uit het adm. onderzoek zijn gebleken waaruit blijkt dat één van de partijen niet de oprechte intenties heeft om een duurzame levensgemeenschap in het Rijk te organiseren, derwijze dat verzoeker niet voldoet aan de door artikel 40 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor gezinshereniging.

Artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België? door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR - en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden geoordeeld - de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijfsvergunning. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Verzoeker meent dat het besluit van de verwerende partij om geen geloof te hechten aan de buitenlandse huwelijksakte niet steunt op enig bewijs omtrent de intenties van de beide partijen bij het aangaan van voormeld huwelijk.

De bestreden beslissing motiveert NIET afdoende waarom de verwerende partij van oordeel is dat deze akte gericht is op een schending uitmaakt van de Belgische internationale openbare orde en derhalve buiten toepassing wordt gelaten. Verzoeker en zijn echtgenote Y. E. (...) hebben wel degelijk foto's van hun samenwoning in Turkije gedurende de interviews op het Belgisch Consulaat en de Cel schijnhuwelijken van de Stad Gent en de Politie getoond (zie stuk 11 - verzoeker)

Verzoeker toont aan dat de bestreden beslissing op ondeugdelijke motieven steunt.

*Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is gezien er geen rekening wordt gehouden met de hechte contacten tussen de partijen.
De motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurdershandelingen is derhalve geschonden.
De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.
Het middel is in die mate gegrond."*

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikelen 21 en 27 WIPR. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het huwelijk tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet erkend wordt zodat het visum gezinshereniging geweigerd wordt. Het betoog als zou niet afdoende gemotiveerd zijn waarom de verwerende partij de buitenlandse huwelijksakte niet erkend is geenszins ernstig. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij concludeert dat *"De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).*

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap met de referentiepersoon wil opbouwen. Zij verwijst daartoe naar de intense contacten tussen hen via sociale media, de verschillende afreizen van de referentiepersoon naar Turkije in de laatste 24 maanden, de foto's van het samenleven in Turkije enz. Zij betoogt dat het huwelijk wel werd afgesloten volgens de Turkse tradities en dat zij een hechte band met elkaar hebben alsook heeft verzoekende partij een hechte band met de kinderen van de referentiepersoon.

3.6. De Raad wijst er op dat het niet betwist is dat verzoekende partij ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging een Turkse huwelijksakte voorlegde. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt.

De Raad dient op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de Procureur des Konings en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de geldigheid van de huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering tot afgifte van het visum en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van het visum afdoende is om verzoekende partij dit visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het huwelijk weigert te erkennen omdat uit het onderzoek van het parket blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De gemachtigde verwijst in het bijzonder naar het advies van de Procureur des Konings van 8 april 2019, waarvan elementen worden hernomen in de bestreden beslissing. In het advies van de Procureur des Konings wordt vastgesteld dat diverse elementen aan het licht zijn gekomen tijdens de verhoren van betrokkenen die wijzen op het feit dat de intentie van minstens één van de echtgenoten enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde en niet op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Hierbij wordt omstandig gemotiveerd op basis van welke feiten de Procureur des Konings tot deze vaststelling is gekomen. Bijgevolg wordt een negatief advies verleend wat betreft het verlenen van rechtsgevolgen aan het afgesloten huwelijk.

Het gegeven dat de gemachtigde zich voor zijn eigen standpunt en beslissing baseert op het advies van de Procureur des Konings van 8 april 2019 leidt niet tot de vaststelling dat hij geen eigen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 van het WIPR en dat de bestreden weigeringsbeslissing aldus niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Zoals gesteld, belet de onderzoekplicht in het kader artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid of daarmee rekening te houden. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde, in het kader van de bevoegdheid die hem ter zake toekomt, zich niet vermag aan te sluiten bij het oordeel van deze andere overheid.

Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk samen met haar echtgenote een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen en levert inhoudelijke kritiek op de bevindingen inzake haar relatie. De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoekende partij in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit haar betoog blijkt duidelijk dat verzoekende partij in essentie de vaststelling van de gemachtigde van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de Turkse huwelijksakte betwist.

In de mate dat verzoekende partij de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte betwist, hetgeen ook blijkt uit haar betoog, wijst de Raad erop dat verzoekende partij deze weigeringsbeslissing kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, in casu de familierechtbank (zie artikel 27, §1 WIPR juncto artikel 572bis Gerechtelijk Wetboek) volgens de procedure voorzien in artikel 23 WIPR juncto artikelen 1025 tot 1034 Gerechtelijk Wetboek. De Raad heeft verder geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Gelezen in deze zin is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Verzoekende partij kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging indienen.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van afgifte van een visum geen kennelijk redelijke beslissing is. De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.7. Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, evenmin een schending van haar rechten van verdediging aannemelijk.

3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“B.2. Tweede middel: Schending van artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

Art. 40ter.[1 § 1, De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie,

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek, De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]

De echtgenote van van verzoeker heeft een jarenlange staat van dienst als arbeidster in het Rijk en is op heden 39 jaar oud. De referentiepersoon Y. E. (...) werkt als poetsvrouw op halftijdse basis bij 2 werkgevers, nl. bij NV ISS, met maatschappelijke zetel 1000 Brussel, Congresstraat 35 en VZW KISP Gent, met maatschappelijke zetel te 9030 Mariakerke, Industrieweg 228 (zie stukken 3 en 4- verzoeker) De echtgenoot van verzoeker legde bij de visumaanvraag een kopie van haar loonbrieven van de laatste 12 maanden voor (zie stukken 5 en 6- verzoeker)

Het gemiddeld maandelijks inkomen van de echtgenote van verzoeker bedraagt 1875.93 € per maand (maand maart 2019) (meer de extra - legale voordelen, dertiende maand, hospitalisatieverzekering, enz.)

De inkomsten van de echtgenote van verzoeker zijn eveneens terug te vinden in de voorgebrachte loonbrieven in het administratief dossier.

Om verzoeker te laten overkomen moet de Belgische echtgenote van verzoeker bewijzen dat zij een inkomen heeft van minstens 120 % van het leefloon (= 1.505,78 € eur/m) en dat niet mag bestaan uit OCMW-steun, gezinsbijslag, wachttuitkering en overbruggingsuitkering; werkloosheidsuitkering telt wel mee voor wie bewijst actief werkzoekend te zijn. 120 % van het leefloon is slechts een referentiebedrag.

Wanneer men een inkomen heeft lager dan het referentiebedrag zal de DVZ onderzoeken of de bestaansmiddelen voldoende zijn op basis van de eigen behoeften van het gezin.

Bijgevolg heeft de echtgenote van verzoeker 3 kinderen ten laste en is haar inkomen zeker voldoende om verzoeker ten laste te nemen, nl.

(1000 €+ 350 €= 1350 € <1.600,00 €).

De overige opgesomde voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet zijn door de verzoeker in zijn aanvraag tot visum in het kader van de gezinshereniging voldaan zodat hij in aanmerking komt voor de toekenning van het visum.

De door verzoeker ingediende visumaanvraag voldoet integraal aan de richtlijnen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) gezien:

-verzoeker zich in het Rijk bij haar echtgenote op het adres 9000 Gent, (..) wenst te vervoegen

-dat beiden minstens 21 jaar oud zijn

-de echtgenote van verzoeker over stabiele en toereikende inkomsten beschikt om haar ten laste te kunnen nemen (zie supra)

Volgens het KB van 26 augustus 2010 is er sprake van voldoende huisvesting wanneer de woning voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20/2/1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur. Hieraan werd voldaan door verzoeker.

Deze begrippen worden als volgt omschreven in het KB van 8/7/1997:

-de oppervlakte en het volume van de woning moet voldoende ruim zijn om re te koken, te wonen en te slapen

-de volgende lokalen kunnen geen woonvertrekken vormen; de voor

- of inkomhallen, de gangen, de toileten, de badmakers, de wasruimte,n, de bergplaatsen, de niet voor bewoning ingerichte kelders, de zolders en de bijgebouwen, de garages en de lokalen voor beroepsbezigheden.

Verzoeker heeft bij de aanvraag, naast de andere vereiste documenten, de volgende huisvesting aangetoond de verblijfsgerechtigde vreemdeling waarbij zij zich wil voegen. Daarvoor heeft verzoeker de geregistreerde eigendomsakte van de woning die de Belg of verblijfsgerechtigde vreemdelingen bezit.

Na toekenning van de gezinshereniging moet de gemeente de voorwaarde van voldoende huisvesting volgens de DVZ niet actief blijven controleren. Als de woning onbewoonbaar verklaard zou worden binnen de eerste 3 jaar of als er fraude aan het licht komt, kan de verwerende partij het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging toch nog intrekken, de huisvestingsvereiste geldt, net zoals de andere voorwaarden voor gezinshereniging, tot drie jaar na de gezinshereniging, en zelfs daarna kan fraude een einde maken aan het verblijfsrecht.

Verwijzende naar artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) stelt verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij met het feit dat zij aan de richtlijnen van voormelde artikel heeft nagekomen, in acht heeft genomen zodat de verwerende partij de bepalingen van voormeld artikel heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker en zijn echtgenote voldoen beide aan de leeftijdsvoorwaarde van min. 21 jaar.

Het middel is in die mate gegrond."

3.10. De Raad wijst erop dat verzoekende partij met haar betoog ontwikkeld in het tweede middel volledig voorbijgaat aan de vaststelling dat haar buitenlands huwelijk niet erkend wordt. Zij wordt aldus niet beschouwd als een familielid van een Belgische onderdaan in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en kan zich niet dienstig op deze bepaling beroepen om een visum gezinshereniging te verkrijgen.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet ligt niet voor.

Het tweede middel is ongegrond.

311. In een derde middel betoogt verzoekende partij:

"B.3 Derde Middel: Schending van artikel 8 EVRM

Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé - leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins- en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidige geval zal bij een afwijziging van de visumaanvraag het recht op privé-leven niet worden gerespecteerd.

Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 ter van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;

Dat voorts, in weerwil van wat de bestreden beslissing wil doen geloven er wel degelijk elementen voorhanden zijn, zowel van het huwelijk als van de duurzame affectieve relatie tussen partijen en de mogelijkheid van verzoeker om zijn echtgenote in het Rijk te kunnen onderhouden en ten laste te nemen.

Dat bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van de visumaanvraag van de verzoeker om hem te vervoegen met zijn Belgische echtgenote en dit op verzoek van de Minister voor Asiel -en Migratiebeleid absoluut geen rekening werd gehouden met de affectieve en duurzame relatie van partijen en de wil van de echtgenoten om een gezinscel in het Rijk uit te bouwen.

Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan de echtgenote van verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.

Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd."

3.12. Verzoekende partij meent dat er zich een schending van artikel 8 EVRM voordoet omdat zij wel degelijk een gezinsleven heeft met de referentiepersoon.

3.13. De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor staten om een huwelijk ipso facto te erkennen. Het aangaan van een huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijk van verzoekende partij niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokken partijen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Zoals ook hoger bij de

bespreking van het eerste middel reeds gesteld, heeft de Raad geen rechtsmacht zich over de niet erkenning van een huwelijk uit te spreken, zodat aan dit motief van de bestreden beslissing geen afbreuk kan worden gedaan. Zodoende blijft de vaststelling van de gemachtigde dat het in Turkije afgesloten huwelijk niet erkend wordt, overeind.

Gezien hieruit volgt dat de gemachtigde het bestaan van een huwelijk tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet erkent en zodoende ook niet erkent dat zij als echtpaar een gezinsleven hebben, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin een toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Zodoende wordt een schending van voormeld artikel 8 in deze zin niet aannemelijk gemaakt en moet op het overige betoog van de verzoekende partij in dit verband niet verder worden ingegaan.

Voor zover verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar recht op privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij – die in Turkije woonachtig is – niet aantoonbaar dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in samenhang met het proportionaliteitsbeginsel, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.14. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER